

РЕШЕНИЕ

№ 3998

гр. София, 20.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав,** в закрито заседание на 20.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разгледа дело номер **4715** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК).

На основание § 2 ДОПК, вр. чл. 437, ал. 1 ГПК жалбата следва да бъде разгледана в закрито заседание.

Производството е образувано по жалба на [фирма] срещу решение № 5/20.5.2020 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания по чл. 229 ДОПК - № С 200029-159-0000083/5.5.2020 г. на публичен изпълнител при ТД „Главни данъкоплатци и осигурители“.

Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно. По отношение на отказа за разрешение за заплащане на трудови възнаграждения. Твърди, че е противоконституционен поради противоречие с чл. 48, ал. 1 и 5 Конституцията. Той противоречи и на чл. 245 КТ, гарантиращ изплащане на трудовото възнаграждение. Вместо това – са създадени предпоставки за формиране на допълнителни задължения, както и опасност от имуществени санкции – издадено е предписание от „Инспекцията по труда“ за изплащане на трудовите възнаграждения. Отказът е незаконосъобразен и поради противоречие с чл. 136, т. 5 ЗЗД, предвиждащ право на предпочитително удовлетворение на вземания от трудови правоотношения, като те предхождат вземанията на държавата /т.6/, освен вземанията за глоби. Нарушен е и основният принцип на равенство, предвиден в чл. 8, ал. 2 АПК. По отношение на отказа да се изплати адвокатско възнаграждение. Следва да се има предвид, че с решение № 47 и решение № 48 от 25.3.2020 г. на председателя на ДКХ са отнети лицензиите на

[фирма] за срок от 3 м. Т.е. временното отнемане на лицензиите не води до изначална липса на възможност да се постигне целта на закона – избягване на тежки стопански последици от спиране дейността на жалбоподателя. Лишено е от логика възприетото становище, че не е налице лишаване от право на защита. Адвокатите могат да оказват безплатна защита само в предвидените в закона случаи.

Ответникът –директорът на ТД на НАП – [населено място] не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, намира следното:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и в законоустановения срок.

Обжалваният акт – действия на публичния изпълнител е издаден от компетентен за това орган по чл. 229, ал. 1 ДОПК. Спазена е предписаната в закона форма. При извършване на служебна проверка съдът не констатира съществени нарушения на административно – производствените правила.

По основателността на жалбата. Съдът намира, че е частично основателна.

Установява се, че на 5.5.2020 г. е издаден отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания. Констатирано е, че просрочените задължения на дружеството към датата на постановяване на отказа са били в размер на 335 765 402,02 лв., при приблизителна месечна лихва от 2 176 548,21 лв. Взето е предвид, че на предприятието е бил отнет лиценз за извършване на хазартна дейност, поради което и дружеството е преустановило дейността си. Поради тези обстоятелства, както и поради липсата на активи, които да обезпечат веманията в пълен размер и невъзможността за бъдещи парични потоци е направен извод, че искането вх. № С200029-000-0188957/30.4.2020 г. е неоснователно.

По делото е представено посоченото искане, видно от което, както и от приложения списък се установява, че е поискано плащания на „заплати и хонорари“ в размер на 259 635 лв. и адвокатски хонорар от 430 095,20 лв., общо задължения към 30.4.2020 г. в размер на 689 730,20 лв. Приложен е и друг списък, в който подробно е посочено на кои лица, какви суми следва да се изплатят в периода 29.4.2020 г. – 10.5.2020 г. Посочените лица съвпадат с лицата, по отношение на които жалбоподателят е направил изявление за прекратяване на трудовите им правоотношения съгласно приложения към жалбата заповеди от 15.5.2020 г. С допълнение към жалба от 18.6.2020 г. са представени нови доказателства – заповеди по чл. 410 ГПК, издадени в полза на посочените лица – вече бивши работници/служители, срещу длъжника – жалбоподател. Заповедите са му били връчени.

Предвид така установеното, съдът намира, че жалбата срещу разпореждането, с което е отхвърлено искането за разрешаване неотложни плащания във връзка с дължимите от работодателя възнаграждения, произтичащи от трудови договори, е основателна.

Разрешението за неотложни плащания се осъществява по реда и при условията на [чл. 229](#) от [ДОПК](#). Съгласно [чл.229, ал. 1](#) от [ДОПК](#) публичният изпълнител с разпореждане до банката може да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му. Предпоставките за даване на разрешението са посочени в чл.229, ал. 3, т. 1 и т. 2 ДОПК, като в тежест на длъжника е да докаже наличието на посочените предпоставки. Съгласно [чл. 229, ал. 3](#) от [ДОПК](#) разрешението по ал. 1 се дава при условие, че :1. сумите са дължими по договори, свързани с основната дейност на длъжника; 2. забавянето или плащането на

тези суми може да доведе до тежки стопански последици за длъжника – прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни.

В процесния случай съдът намира, че по отношение на задълженията за плащане по трудови договори са налице предпоставките на чл. 229, ал. 1, т. 2 ДОПК. Установява се също така, че неизплащането на задължения вече е довело до допълнителни разноски за жалбоподателя – такива в производствата по чл. 410 ГПК. Своевременното неплащане на задълженията води до изпадане на длъжника в забава и оттам – задължения и за лихви. Същевременно се установява, че спрямо жалбоподателя-длъжник е издадено предписание от Инспекцията по труда /така протокол от 19.5.2020 г./ за своевременно изпълнение на задълженията за заплащане на трудови възнаграждения. Жалбоподателят е призован с призовка, връчена на 19.5.2020 г. да даде обяснения във връзка с дадените предписания. Ето защо съдът намира, че жалбата е основателна в тази ѝ част – предвид обсъдените доказателства следва да се направи извод, че неплащането на задълженията ще доведе до тежки стопански последици за длъжника.

По отношение на задължението за заплащане на адвокатско възнаграждение. Установява се, че жалбоподателят е сключил договор за правна помощ от 20.2.2020 г., с Адвокатско дружество „С., Б. и партньори“ за извършване на процесуални действия във връзка с обжалване на акт за установяване на публично държавно вземане № 5/14.2.2020 г. на Държавната комисия по хазарта. Уговорено е възнаграждение в размер на 358 412,67 лв. или 430 095,20 лв. с ДДС, изчислено съобразно Наредба № 1/9.7.2014 г за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Представено е и пълномощно в тяхна полза. Образувано е адм.д. № 2519/2020 г. на АССГ, 23 с-в. Видно от писмо от 23.4.2020 г. от адвокатското дружество до жалбоподателя, е направено изявление за отказ от поетата защита по това дело, поради несвоевременно авансово плащане на уговорената и посочена по-горе цена.

Същевременно се установява, видно от щатното разписание на жалбоподателя, че в него е предвидена една длъжност за главен юрисконсулт и една – за юрисконсулт. Установява се, че е прекратено правоотношението с К. Б. на длъжност юрисконсулт. Не се установява да е прекратено правоотношението с главния юрисконсулт.

С оглед на установените по делото факти следва да се направи извод, че искането за разрешаване плащане по договора за правна помощ, посочен по-горе, е неоснователно. На първо място, този договор вече е прекратен, видно от изявлението на адвокатското дружество. На следващо място, жалбоподателят не е бил лишен от правна помощ предвид това, че главният юрисконсулт на дружеството не се установява да е бил уволнен.

Водим от горното и съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], решение № 5/20.5.2020 г. на директора на ТД на НАП – С., КАКТО И отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания по чл. 229 ДОПК - № С 200029-159-0000083/5.5.2020 г. на публичен изпълнител при ТД „Главни данъкоплатци и осигурители“ В ЧАСТТА, С КОЯТО е отказано плащания на

„заплати“ в размер на 259 635 лв., дължими за периода 29.4.2020 – 10.5.2020 г.
ВРЪЩА делото в тази му част за постановяване на разрешение за плащане – по искане вх. № С200029-000-0188957/30.4.2020 г., за посочените сума и основание.
ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу решение № 5/20.5.2020 г. на директора на ТД на НАП – С., КАКТО И отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания по чл. 229 ДОПК - № С 200029-159-0000083/5.5.2020 г. на публичен изпълнител при ТД „Главни данъкоплатци и осигурители“ В ЧАСТТА, С КОЯТО е отказано разрешение за неотложни плащания – по искане вх. № С200029-000-0188957/30.4.2020 г., за сумата от 430 095,20 лв. „адвокатски хонорар“.
РЕШЕНИЕТО НЕ подлежи на обжалване /чл. 197, ал. 4 ДОПК/.

СЪДИЯ: